

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1515/21
15.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Карацић-Ристић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца Удружења АА из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Јелена Мијаиловић-Николић, адвокат из Београда, Бул.Зорана Ђинђића бр.135/1, против тужених АА и ББ, обоје из ..., ул. ... бр. ..., ВВ из ..., коју заступа Драган Шаларевић, адвокат из Бора, ул.Шистекова бр.5 и ГГ из ..., ул. ... бр. ..., ради регреса, одлучујући по жалби првотуженог ББ и друготужене ВВ, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 75/16 од 29.3.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба друготужене, ВВ и **ПОТВРЂУЈЕ** се пресуда Првог основног суда у Београду П 75/16 од 29.3.2018. године у ставу другом и четвртом изреке у односу на друготужену.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 75/16 од 29.3.2018.године у ставу другом изреке, па се захтев тужиоца Удружења АА, који је тражио да се обавезе првотужени ВВ да му солидарно са друготуженом, ВВ исплати износ од 659.637,64 динара, са законском затезном каматом почев од 18.11.2010.године, па до исплате, одбија, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 75/16 од 29.3.2018.године у ставу четвртом изреке, па се захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе првотужени да му солидарно са друготуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 190.792,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење, па до исплате, одбија, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Првог основног суда у Београду П 75/16 од 29.3.2018.године у ставу првом утврђено је да је тужба тужиоца Удружења АА против трећетужене ГГ и четвртотужене ДД, повучена. Ставом другим изреке усвојен је захтев тужиоца Удружења АА, па су обавезани првотужени ББ и ВВ да му на име регреса исплате износ од 659.637,64 динара, са законском затезном каматом почев од 18.11.2010. године, па до исплате, а у року од 15 дана од пријема ове пресуде. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да трећетуженој, ГГ, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 27.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење, па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезани су првотужени и друготужена да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 190.792,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење, па до исплате. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од 29.3.2018.године, као дана пресуђења, па до дана када су наступили услови за извршење, као неоснован.

Против ове пресуде и то одлуке садржане у ставу другом и четвртм изреке, жалбу су благовремено изјавили првотужени и друготужена, из чије садржине произилази да исту побијају из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба првотуженог основана, док жалба друготужене није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом првотуженог и друготужене указује на неку од њих, која би била од утицаја на се правилност и законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању првотужени ББ је дана ... године у ..., у месту ...а око 13,30 часова управљајући трактором марке “ИМТ тим 539” регистарске ознаке ..., са прикључним возилом ..., које није било осигурано (полиса осигурања ЂЂ је трајала до 5.7.1990.године), власништво ЕЕ, проузроковао саобраћајну незгоду, у којој је оштећено возило “Fiat Punto”, рег.ознаке ..., власништво ЖЖ, којим је управљао ЗЗ, о чему је сачињен записник о увиђају саобраћајне незгоде од стране надлежне ПУ. Из извода из МКУ за матично подручје ... тек.бр. ... за 2002 годину утврђено је да је ЕЕ преминуо дана ... године, а из решења Основног суда у Бору О 39/10 од 28.1.2010.године утврђено је да су на његовој заоставштини за наследнике оглашени ВВ (између осталог, као наследник са 1/1 идеална дела на предметном трактору и приколици) ГГ и ДД, кћерке оставиоца. Из споразума о вансудском поравнању утврђено је да је исти закључен између тужиоца и оштећене ЖЖ дана 12.11.2010.године и констатована оштећења на њеном возилу, утврђена висина

материјалне штете у износу од 654.567,64 динара, који је износ, као и износ од 1.070,00 динара и износ од 4.000,00 динара на име трошкова утврђивања штете, односно укупан износ од 659.637,64 динара исплаћен власнику оштећеног возила дана 18.11.2010.године. Из налаза вештака машинске струке утврђена је висина штете настале на возилу "Fiat Punto" рег. ознаке ... у саобраћајној неезгоди дана ... године у износу од 654.567,64 динара. Првотужени је оспорио постављени захтев, посебно висину штете, која је на лицу места грубо процењена од стране полицијских службеника, а друготужена је учинила неспорним да је власник означеног трактора, којим је управљао њен супруг, овде првотужени, али је оспорила висину постављеног захтева, као превисоко одређену. Трећетужена је истакла приговор недостатка пасивне легитимације, док се четвртотужена није упуштала у спор (истој није ни достављена тужба), па како је тужилац поднеском од 2.2.2017.године повукао тужбу у односу на трећетужену, а поднеском од 21.2.2017.године повукао тужбу у односу на четвртотужену, првостепени суд у смислу одредбе чл.202 ЗПП исто констатовао ставом првим изреке побијане пресуде.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је нашао да се ради о захтеву који је основан у односу на првотуженог и друготужену, с обзиром да је првотужени управљао трактором (са прикључним возилом), за које у то време није био закључен уговор о обавезном осигурању за штете причињене трећим лицима (уговор о осигурању код БЂ је истекао дана 5.7.1990.године), власништво друготужене, која је као власник била у обавези да закључи уговор о осигурању у смислу одредбе чл.74 и 83 Закона о осигурању имовине и лица, важећем у време настанка штетног догађаја, док је одговорност првотуженог засновао на одредби чл.176 ст.1, а у вези чл.178 Закона о облигационим односима, па је у смислу наведених законских одредби, те чл.73, 99 и 104 ЗОИЛ усвојио постављени захтев у односу на првотуженог и друготужену и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима друготужене не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је нашао да је иста у обавези да тужиоцу исплати износ, који је исти исплатио оштећеној у саобраћајној незгоди, коју је првотужени проузроковао дана 1.07.2010. године и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то наведене одредбе Закона о осигурању имовине и лица (Сл.лист бр.30/96, 57/98, 21/99 и 44/99), када је одлучио као у делу става другог изреке побијане пресуде.

Наиме, сходно одредби члана 73 Закона о осигурању имовине и лица, прописано је између осталог, да се обавезно осигуравају (од одговорности за штету причињену трећим лицима) власници, односно корисници моторних и прикључних возила, који су у смислу одредбе чл.74 истог Закона дужни да закључе уговор о обавезном осигурању са организацијом за осигурање. Дакле, како из изведених доказа произилази да је друготужена у време настанка штете била власник трактора, што је друготужена и учинила неспорним током трајања поступка пред првостепеним судом, за који није био закључен уговор о обавезном осигурању, правилан је закључак тога суда да тужилац, у смислу одредбе чл.104 наведеног Закона, исплатом накнаде штете, као осигуравач ступа у право оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету за износ

исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкова поступка.

Стога се неосновано жалбом друготужене указује да је првостепени суд пропустио да правилно и потпуно утврди чињенично стање, те да сходно томе правилно примени материјално право, односно да је пропустио да правилно утврди околности настанка штете, основ и висину штете, које је околности и по налажењу овога суда, тај суд правилно утврдио, па се тим као ни осталим жалбеним наводима друготужене, који се односе на то да износ процењен од стране службеника надлежног МУП приликом увиђаја на лицу места, на околност да је оштећена од њене тада малолене кћерке тражила новац за куповину новог возила, а посебно да је тај суд пропустио да утврди шта се догодило са возилом од дана настанка штете (1.7.2010.године), па до давања налаза вештака, којим је утврђена висина штете, имајући управо у виду утврђено чињенично стање и друге изведене доказе, не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде у овом делу, нити су од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у делу става четвртог изреке побијане пресуде, којом је друготужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, донета сходно одредби члана 153 и 154 ЗПП.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, у делу који се односи на одлуку првостепеног суда, којом је обавезан првотужени да тужиоцу, солидарно са друготуженом, исплати означени износ на име регреса, основано се жалбом првотуженог указује да је пресуда заснована на неправилној примени материјалног права, а што је било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој правној ствари у том делу.

Ово са разлога што је првостепени суд одговорност првотуженог засновао на одредби чл.176 Закона о облигационим односима, којом је прописано да ће уместо имаоца ствари и исто као он, одговарати лице коме је ималац поверио ствар да се њоме служи (а у вези одредбе чл.178 ст.4 истога Закона, којим је предвиђено да за штету коју претрпе трећа лица, имаоци моторних возила одговарају солидарно), сходно чему је овавео првотуженог да солидарно са друготуженом солидарно тужиоцу исплате утврђени износ по основу регреса. Наиме, у конкретном случају током трајања поступка пред првостепеним судом из изведених доказа, као неспорно међу парничним странкама је утврђено да је друготужена у време настанка штете била власник трактора, са прикључним возилом, којим је управљао првотужени (супруг друготужене), то по налажењу овога суда није било места примени одредбе чл.176 Закона о облигационим односима, на којој је заснована одговорност првотуженог, па је Апелациони суд у смислу одредбе чл.394 ст.1 тач.4 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Сходно изнетом, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у делу става четвртог изреке побијане пресуде, којом је обавезан првотужени (да солидарно са друготуженом) тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, па је Апелациони суд у смислу одредбе чл.401 тач.3 ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић